

HUSOVICKÉ LISTY 2005 / č. 2

členům a přátelům českobratrského evangelického sboru
v Brně-Husovicích, Netušilova 26

Vážení přátelé, bratři a sestry,

výročí, která si letos ve sboru připomínáme, nás nevracejí do minulosti závratně vzdálené, nýbrž relativně nedávné. Můžeme si uvědomit, jak zcela bezprostředně navazujeme na dílo lidí, kteří v Husovicích průkopnický působili a náš sbor zakládali. Nebyli to jen manželé Bohatcovi – o jejich velkodušném věnování sborového domu dobře víme, díky pamětní desce a fondu, který jsme nazvali jejich jménem. Byli to mnozí další, kterým společenství evangelíků v Husovicích leželo na srdci, a přičinili se, aby zde vznikla napřed kazatelská stanice, a potom samostatný sbor. O těch víme většinou méně, nebo vůbec nic.

Nejde ani tak o jejich jména; jde o jejich víru, o to, že zde – jak by se dříve řeklo – zažehli pochodeň a my jsme ji směli převzít. Nejenom dům, v němž se scházíme, ale především holý fakt, že zde trvá společenství kolem slova a stolu Kristova již několik generací, zasluhuje naši vděčnost. Není to maličkost, vydupat ze země sbor, a už vůbec není samozřejmost, že o několik desetiletí později, za zcela změněných podmínek, sbor žije a má se k světu docela čile.

Husovice byly vždycky mezi evangelickými sbory v Brně poslední a nejmenší, nejde tu o žádnou slavnou historii, nic mimořádného, co by bralo dech. Ale právě to jedno je obdivuhodné: lidé, kteří se zde scházeli, tu sbor chtěli mít, a byli ochotni – i v časech nejtěžších – pro to něco dělat. Víra v Pána Ježíše Krista vedla je k odpovědnosti za konkrétní společenství. Doufejme, že ani my tuto odpovědnost neztratíme, že náš sbor bude růst a sílit, tak aby mnozí nalézali zde radost ze slyšení evangelia. Je to boží milost, že smíme společně konat dobré dílo. Pochodeň, kterou jsme převzali, předáváme dál!

Štěpán Hájek

Pěvecký kroužek v Husovicích v r. 1934 – fotografováno na dvoře školy na náměstí.

Stojící zleva: Srba, Courtonová, Courton, Rybářová, Tarant,
Řádková, Přístupa, Lukl, Pekárek, Staňková, Buršík,
Klusáková, Kubík ml, Rolčíková, Trávníček, Kolář
sedící: Fialová, Přístupová, Bohatcová, Král L. (dirigent)
Polanová, Franková, Řábová.

STRUČNĚ O HISTORII SBORU

Náš sbor nemá stoleté tradice; leží v místě, které samo má jen krátkou historii. Před necelými dvěma sty lety byly Husovice vesničkou bez školy a bez kostela, teprve mohutný průmyslový rozvoj způsobil, že v 2. pol. 19. století počet obyvatel vzrostl desetinásobně a mezi lety 1850 a 1950 dvacetinásobně.

Mezi přistěhovalci byli i mladí lidé z venkovských evangelických sborů, tovární dělníci, drobní řemeslníci i živnostníci, ale také služební a uklízečky. Přicházeli za výdělkem, ale starost o hmotné zabezpečení v nich nedusila touhu po slyšení Slova Božího a po společenství lidí stejné víry. Velkou pomoc jim poskytl brněnský farář Václav Pokorný, který začal husovický hlouček organizovat a povzbuzovat. Střídavě v několika domácnostech se konaly biblické hodiny a vyučování dětí.

Za přestupového hnutí po I. světové válce došlo k početnímu růstu. Zatímco v r. 1906 bylo v Husovicích, Maloměřicích a Obřanech evangelíků jen kolem padesáti, v r. 1925, kdy byla založena kazatelská stanice, už jich bylo přes tři sta. Práce se rozvinula tak, že shromáždění už se nemohla konat v domácnostech, ale musela se přesunout do škol. Chyběla vlastní budova. Toho si byl vědom dr. Karel Bohatec (povoláním obuvník). S manželkou koupili dům na Netušilově ulici a v roce 1933 jej husovickým evangelíkům věnovali. V roce 1935 byla v domě zbudována modlitebna a kazatelská stanice přeměněna na filiální sbor. Po válce, v roce 1945, se staly Husovice samostatným sborem. Modlitebna byla rozšířena, dům postupně adaptován na sborové prostory.

Příklad našich předchůdců může být i dnes pro nás inspirující, abychom neumdlěli v ničem, co prospívá růstu člověka ve víře.

Vladimír Dušek

ROZHOVOR SE SYNODNÍM SENIEM JOELEM RUMLEM PŘED JEHO NÁVŠTĚVOU V HUSOVICÍCH

Znáš to u nás? Máš nějaké zážitky z husovického sboru?

V Husovicích to trochu znám, byl jsem tam už v době, kdy jsem chodil s manželkou. Tehdy vládla v brněnských sdruženích mládeže „taneční“ vlna. Tančilo se i v Husovicích. Trochu jsem na to koukal, ale bylo to tak. Později jsem byl ještě na tvé instalaci, a taky několikrát při redakční radě Protestanta. Myslím, že dneska bych k vám už z nádraží trefil.

V mládí ses pohyboval v Brně? Manželka je z Husovic?

Manželka je z Králova Pole, ze sboru Brno II, ale v Husovicích měla někoho ze svých příbuzných. Tehdy jsme tam jeli, protože se mládež vzájemně navštěvovala, a zrovna „blahoslaváci“ jeli k vám. Tak jsem jel s ní taky.

Můžeš našim čtenářům říci, na kterých sborech jsi působil, než jsi byl zvolen synodním seniorem?

Začínal jsem v Lozicích, ve východních Čechách, chrudimský seniorát (1980–1987); pak jsem byl ve Velkém Meziříčí, horácký seniorát (1987–1999), a nakonec v Olomouci, seniorát Moravskoslezský (1999–2003).

To je docela pestré. Na který sbor vzpomínáš nejvíc?

Na všechny a na každý jinak. Lozice – začátek, ideály, zkoušení leccího, sbírání zkušeností, první roky manželství, malé děti. Velké Meziříčí – test, jak to půjde po otci; nádhra života tam po sametové revoluci; poznání, že malý sbor je jen relativně malý – a pěkné prostředí horáckých pastorálek. Olomouc – velkoměsto, práce se studenty, první pokusy ve vězeňské duchovenské péči, navazování s úplně jinými lidmi, první zásadní zkušenosti v soužití lidí různé zbožnosti a pojetí víry – všude bylo pěkně.

Ted' to máš jako synodní senior o něco složitější – co tě těší a co tě tíží?

Těší mě, že tato církev je složena z lidí, se kterými je možno mluvit, tvořit a shodnout se na jednom podstatném. Je to církev, která má předpoklady dobře oslovovat. Tíží mě, že to jde někdy ztuha; že někdy jsme trochu těžkopádní, že nemáme odvahu riskovat, nést kůži na trh a zkoušet, jak své dobré a hluboké pravdy říkat třeba i provokativně, aby si okolí všimlo. Těžko se na tvou otázku odpovídá, ale nějaké takové pocity se ve mně střídají. Trochu je mi líto, že jsem vypadl ze sborové „sítě“ vztahů s konkrétními lidmi. Ale to je můj problém.

Má církev hodně riskovat? A v čem?

Ani ne tak církev, jako její členové. Mohou se pokoušet nově uchopit biblické myšlení. Myslím, že může být hezké zkoumat, jak se mají k novodobému myšlení prastaré biblické texty. Je třeba mnohé opouštět, vydávat se na neprozkoumanou půdu, ale jít s jistotou neopuštěnosti.

Má smysl, aby si sbor připomínal nějaká svá výročí? Nemáme spíš hledět kupředu?

Naše přítomnost je budoucností minulých generací. Když na své předchůdce vděčně vzpomeneme, nebudeme shledáni jako generace zaslepená a soběstředná. Vstupujeme do díla předchůdců, abychom jejich dědictví, plody jejich víry a práce, převzali a chvílku to nesli dál a časem pak předali dalším – s nadějí, že naši následovníci pak vděčně zas vzpomenou na to, co dobrého zůstane po nás. A také připomínáním minulosti ožívujeme kus dávna těm nejmladším, kteří to potřebují pro svůj růst. Je dobře – ve zdravé míře – se obracet zpět, a pak zas hledět kupředu.

Pohled kupředu se dnes už těžko obejde bez internetu. Uděláš si někdy čas na prohlížení webových stránek našich sborů? Co na ně říkáš? Byl jsi na stránkách Husovic?

V podstatě a všeobecně lze říci, že webové stránky sborů jsou dost rozmanité kvality. Když se sežene dobrý spolupracovník, pak bývají pěkné. Využívám je především, když se potřebuji dozvědět něco o přítomnosti některého sboru. A dozvídám se z takových stránek leccos. Na vaše stránky jsem se díval naposled už dost dávno, a moc si to nepamatuji.

Kouknou se, a až k vám přijedu, tak vám řeknu, jak se mi líbí.

Výborně. A ještě jedna otázka – bude odluka?

Otázka je, zda odluhu potřebujeme, když si užíváme takové volnosti a svobody. Důležité je něco jiného: aby stát řekl na rovinu jasné slovo – jak to bude s jeho dotacemi. My bychom také měli říci jasné slovo – třeba, že nechceme už žádný majetek. Což pochopitelně nemůže říci synodní rada, ale sbory, které o majetek přišly a teď o něj žádají. Odluha od majetku, to ano. Odluha od strachu o budoucnost, taky ano. Ale odluhu od státu bych moc neřešil, navíc se mi to ani jako úsloví už moc nelíbí.

Proč?

Protože to zní nepřírozně – odloučit se od státu, od společnosti, pro kterou tu jsme. Já vím, že je to myšleno jenom ve finančních souvislostech, ale ani tady by to nemělo být pracovním heslem našeho snažení. Pokud by došlo k tomu jasnému slovu – my majetek, oni závazek – pak si myslím, že takový jasný krok by byl osvobodivý a odpadly by i řeči o variantách odluky a jejích výhodách. Takové slovo ze strany státu – nebo třeba i jiné, např. že za pět let přestanou platit faráře – by pročistilo vzduch; nejhorší je nyní nejistota.

Struktura sborů zůstane tedy zachována? Většinou se má za to, že sbory se budou slučovat, ale já si myslím, že by měly vznikat nové...

To si myslím také, ale v rozběhu se teď sami brzdíme. Pokud se nepovede to, o čem je řeč výše, budeme si muset sami ujasnit, co vlastně chceme. V současné chvíli je třeba ten jeden oříšek rozlousknout, aby se mohlo louskat dál. Ale souhlasím, mně se také více líbí církve, která ví, že je pro lidi, a tudíž jde k nim.

Tak díky, a na shledanou v Husovicích 6. listopadu.

HISTORIE SBORU V DATECH

1892

první pobožnosti a nedělní škola. Tuto práci započal farář Václav Pokorný se spolupracovníky Bohumilem Míchalem, Vladimírem Mičanem, Jaroslavem Vendolským a dalšími za účasti 15–20 dospělých a 10–12 dětí. Schůzky se konaly v soukromých bytech rodiny Klusákovy a Hovězákovy, a později v obecné škole na třídě Palackého, nyní Dukelské.

1895

do Husovic se stěhuje z Nosislavi Jan Drobný. Stal se kurátorem brněnského sboru (1906) a byl vůdčím duchem mezi evangelíky v Husovicích až do roku 1924.

1925

za přítomnosti 37 hlasovných členů a 7 členů mládeže byla ve školní místnosti na návrh Josefa Kubíka a Františka Franzla ustavena kazatelská stanice, k níž kromě Husovic patřily i Maloměřice, Obřany, Bílovice, Soběšice, Útěchov a Vranov. Členy výboru byli zvoleni František Franzl, Jaroslav Drobný, Josef Kubík, Kristina Hovězáková, Antonín Douša a František Závodský.

1927

na doporučení mateřského sboru brněnského byla kazatelská stanice Husovice sloučena s kazatelskou stanicí Židenice, aby se sbor židenický mohl stát samostatným.

1928

bohoslužby se konají v měšťanské škole na náměstí.

1929

dohodnutou koupí pozemku u Maloměřického mostu pro stavbu kostela zamítla synodní rada.

1930

farářem v Židenicích se stává Antonín Venc. V Husovicích založen pěvecký sbor, který řídil Ludvík Král.

1933

manželé Karel a Marie Bohatcovi věnovali svůj dům na Netušilově ulici č. 26 kazatelské stanici. Jako projev díků byla pořízena pamětní deska.

1934

přednášel Jiří Mahen na téma „Úcta k matce“. Farář Frank Svoboda osobně předal kazatelské stanici dva kalichy jako dar z USA. Podpisovou akci za zřízení filiálního sboru podepsalo 470 lidí.

1935

slavnostní předání sborového domu. Kázal senior Viktor Hájek na text Lk 12,32 „Neboj se maličké stádce, neboť se zalíbilo Otci vašemu dáti vám království.“ První vysluhování večere Páně.

1936

kazatelská stanice získala statut filiálního sboru. Děkonné bohoslužby vykonal senior Josef Jadrníček z Uherského Hradiště.

1942

filiální sbor na vlastní žádost přidělen ke sboru brněnskému. Za správce sboru zvolen vikář Josef Hlaváč.

1943

přednášel Pavel Váša na téma „Písmo svaté – denní potrava duše“.

1945

samostatný sbor Brno-Husovice.

1946

Josef Hlaváč zvolen za faráře sboru.

1949

sbor upravil v rodinném domku Bohuslava Flígra byt pro faráře.

1952

odchází Josef Hlaváč, zvolen Bohuslav Otřísal.

1955

sbor zakoupil dva přízemní domky na Dukelské ulici č. 28 a 30.

1957

zanikl pěvecký sbor.

Nedělní škola s farářem Hlaváčem

Konfirmandi s farářem Otřísalem

Konfirmandi v r. 1988 s farářem Mrázkem a kurátorem Duškem

Konfirmandi 1978 s farářem Mrázkem a kurátorkou Pilátovou

1959

uvedena do provozu kancelář a kuchyňka.

1961

odnětí státního souhlasu Bohuslavu Otřisalovi.

1962

za kazatele zvolen vikář Milan Mrázek.

1963

Milan Mrázek zvolen farářem sboru.

1972

prodán domek na Dukelské č. 28.

1973

brizolitová fasáda sborového domu.

1974

prodán domek na Dukelské č. 30.

1976

rozšíření farního bytu

1985

ordinace Jiřího Mrázka

1987

ordinace Jarmily Macků

1990

do penze odešel farář Milan Mrázek. Sbor administroval farář Jan Pokorný.

1991

kazatelem sboru se stal vikář Milan Klapetek.

1992

rekonstrukce kostelnického bytu

1994

na základě doporučení pastýřské rady vikář Milan Klapetek rezignoval na svou funkci v husovickém sboru. Administrátorem se stal senior Pavel Kašpar.

1996

farářem sboru byl zvolen Bedřich B. Bašus.

1999

farářem sboru byl zvolen Štěpán Hájek.

2004

nová klubovna, úprava modlitebny.

KAZATELÉ SBORU:

Josef Hlaváč
(1. 9. 1942–15. 3. 1952)

Bohuslav Otřísal
(1. 5. 1952–31. 12. 1961)

Milan Mrázek
(16. 2. 1962–31. 8. 1990)

Milan Klapetek
(1. 10. 1991–31. 12. 1994)

Bedřich B. Bašus
(1. 9. 1996–31. 8. 1999)

Štěpán Hájek
(1. 9. 1999–dosud)

KURÁTOŘI SBORU:

Jan Drobný
(de facto 1892–1925)

František Franzl
(předseda kazat. stanice
19. 3. 1925–5. 4. 1927)

Josef Kubík
(předseda kazat. stanice
od 27. 4. 1927,
pak kurátor
28. 10. 1945–5. 2. 1949)

Vladislav Lukl
(6. 2. 1949–27. 5. 1962)

Jaromír Dus
(27. 5. 1962–1. 4. 1973)

Marie Pilátová
(1. 4. 1973–11. 3. 1984)

Vladimír Dušek
(12. 3. 1984–28. 3. 1996)

Vladimír Zikmund
(28. 3. 1996–dosud)

POKLADNÍCI SBORU:

Kristina Hovězáková
(1925–1936)

František Okleštěk
(1936–1943)

ZE VZPOMÍNEK SESTRY FRANTIŠKY RÁBOVÉ

Můj tatínek Petr Ráb pocházel ze Sokolnic u Brna a maminka Františka Rábová z Brodku u Nezamyslic na Hané. Poznali se v Brně, kde tatínek pracoval jako krejčovský tovaryš a maminka sloužila jako kuchařka. Vzali se v roce 1901, a postupně se jim narodily čtyři dcerky: Justina, Anna, Ludmila a Františka. Rodiče byli původně katolíci. Od roku 1903 bydleli s dětmi na Soběšické ulici, kde bydleli také příslušníci rodiny Drobných a Luklových, kteří pocházeli z Nosislavi. Pan Jan Drobný měl na Soběšické ulici velký pozemek, kde měl dům a cihelnu. Z boku Husovského kopce obráceného k Soběšické ulici kopali žlutou cihlářskou hlínu, dělali cihly a pálili je v kruhové peci. Starý pan Lukl, který měl za první manželku sestru starého pana Drobného, bydlel též na Soběšické ulici a rozvážel vozem taženým koňmi cihly. Za mého dětství se už v cihelně nevyrobělo. Musím připomenout, že první manželka pana Lukla zemřela, a on se oženil podruhé. Jejich synem byl Vladislav Lukl, který vyrostl a žil v husovickém sboru a byl řadu let jeho kurátorem.

Tenkrát ještě nebyl v Husovicích českobratrský evangelický sbor a Drobných a Luklovi chodili do kostela na Pellicovu. Po osvobození a vzniku Československé republiky došlo k zvýšenému národnímu uvědomění a zájmu o naši historii i mezi prostými lidmi. Moje maminka, i když měla jen venkovskou trojtřídku, měla velký zájem o českou historii a přijala pozvání pana Drobného na kázání v brněnském sboru pana superintendenta Císaře, který přijel na návštěvu do Brna. Mamince a některým příbuzným, kteří bydleli na Soběšické, se kázání tak líbilo, že se rozhodli přestoupit do sboru českobratrské církve evangelické v Brně. Vedle naší rodiny přistoupily ještě rodiny Staňkova, Viléma Šíbla a Roberta Šíbla, a rodina Weissova ze Židenic, což byla rodina mé tety. Do církve přijímal naši rodinu v r. 1919 starý pan farář Pokorný na Pellicově ulici. Mně

Staršovstvo z r. 1944, které dosáhlo samostatného sboru

1. řada (sedící) zleva: Kubík Josef, Fialová Antonie, vik. Hlaváč Josef, Daňková Anna, Hájek Josef

2. řada: Dvořák Jaroslav, Řádek František, Šíbl Vilém, Mečkovský Ladislav, Jelínek Gustav, Dvořák Josef

3. řada: Dušek František, Teplý František, Jirušek Jan, Vrbický Alois

Konfirmandi s farářem Hlaváčem

byly v té době dva roky a maminka, jak mi řekly sestry, mě držela v náručí.

Moje sestra Justina tehdy měla 17 let a přátelila se s vnučkami pana Jana Drobného, Martou Minářikovou a Jindrou Drobnou. Tyto tři dívky již v r. 1920 jely se skupinou evangelických dívek do USA, do misijní školy v Clevelandu. Sestra Justina navštěvovala tuto školu dva roky, potom se provdala za Andreje Rybára, který byl slovenské národnosti, a pobyla v USA celkem 12 let.

V Husovicích chodili nejprve členové evangelické církve na bohoslužby do kostela na Pellicově ulici, ale již v době, než jsem začala chodit do školy, byla zřízena v Husovicích kazatelská stanice.

To už se zde konaly bohoslužby

v měšťanské škole na dnešním Náměstí Republiky (dříve náměstí Komenského). Přicházeli kázat páni faráři z Brna-města nebo ze Židenic pan farář Šoltézs a pan farář Venc. Náboženství jsme měli též ve třídě měšťanské školy a učili nás páni vikáři Sypták a Procházka. Školnice paní Drásalová nebyla spokojena, když jsme čekali na evangelické náboženství v předsíni školy, obyčejně nás vyhnala ven, i když přšelo. Je to zajímavé, že se tak chovala, její syni Štěpán a František byli velcí Sokoli.

Členové sdružení mládeže se scházeli ve škole obecné

na Cacovické ulici. Do sdružení chodily mé sestry Anička a Liduška. Členové chodili i na časté výlety, a to mě sestry také vzaly s sebou. Nedělní školu jsme měli vždy po bohoslužbách ve škole na náměstí a vedla nás sestra Bednářová. Ta byla v USA v misijní škole s mou sestrou, ale vrátila se do ČSR a pracovala ve sborech. Naše kazatelská stanice patřila tehdy ke sboru v Blahoslavově domě, a proto jsem byla v roce 1930 tam confirmována panem farářem Viktorem Hájkem. Domnívám se, že asi za rok, možná za dva, jsme byli přiděleni ke sboru v Židenicích, kde byl pan farář Venc. Vzpomínám si, že jsem tohoto pana faráře vítala ve sboru ve škole básní, kterou pro mne složil bratr Frank. Zřejmě se toto uvítání panu faráři Vencovi líbilo, protože při jeho instalaci v židenickém sboru, která se konala v Národním domě v Židenicích, jsem báseň s velkou kyticí říkala znovu. Když pan farář Venc přišel do Židenic, byla tam jen malá modlitebna sboru a za jeho farářování byl postaven českobratrský

František Dušek
(1943–1948)

Karel Langhammer
(1949–1951)

Mojmír Gayer
(1952–1959)

Bohuslav Švanda
(1960–1976)

Pavel Dus
(1976 – dosud)

ZE SVĚDECTVÍ KURÁTORA VLADIMÍRA ZIKMUNDA

Po společném závěru studií v Praze jsme se vrátili do mateřského domu i sboru manželky. To byla má cesta do Husovic. Ale ani potom nebylo jasné, zda nepřejdeme v Brně do jiného sboru. Zoufale jsme postrádali ve sboru vrstevníky pro sebe a později i pro naše kluky. Brzy jsem se dostal jako náhradník do staršovstva, ale přesto jsme stále víc chodili do Blahoslavova domu, kde oba naši kluci byli nakonec i konfirmováni. Toto období, zvláště doba, kdy jsem tam začal učit v nedělní škole a spolu s dalšími přáteli jsme vymýšleli různé společné akce, bylo velmi pěkné a hodně mi dalo. Jak po stránce vzdělávací (příprava do nedělní školy mi výrazně doplnila biblické vzdělání), tak i společenské (nemohu nezmínit kontakty s novými přáteli v Holandsku). Díky, bratře faráři Vítku!

Přesto poslední čtyři roky znamenaly úplný návrat do Husovic. Hledání faráře, zvolení kurátorem, tři roky v čele sboru vedle bratra faráře B. B. Bašusa, postupné omlazování našich shromáždění, aktivní přístup nových členů k práci ve sboru (návštěvy, roznášení sborových dopisů, brigády) a konečně také společné vycházky a návštěvy kulturních akcí – to bylo pro mě jasné znamení toho, že Husovický sbor žije a má před sebou nadějnou budoucnost. ...

Farář Bedřich B. Bašus

kostel na Jílkově ulici. Je zajímavé, že v době první Československé republiky byly v Židenicích vybudovány tři kostely: českobratrský, československý a katolický.

V Husovicích řadu let byl kurátorem bratr Josef Kubík. Práci pro sbor konal velice obětavě a důkladně. Měli dvě děti, Ladislava a Zdeňku, a myslím, že jsou už dávno po smrti.

Protože do r. 1935 jsme neměli svou budovu, tak schůze staršovstva se konala v domácnostech. Vzpomínám si, že někdy byla schůze i u nás. Už v době před rokem 1935 byl založen v našem sboru pěvecký sbor, který vedl bratr Král. Byl to smíšený sbor: soprán, alt, tenor a bas. Já jsem ve sboru zpívala od svých 14 let vždy alt. Zpívali jsme duchovní písně, ale i národní a slavnostní sbory. Mívali jsme akademii, a to v sále ve škole: 7. března na narozeniny TGM, na státní svátek 28. října, a zpívali jsme duchovní písně při církevních svátcích. Zpívalo nás tak 20–25 členů.

V roce 1932 se vrátila se svým synkem Andrejem má nejstarší sestra Justina z Ameriky, a protože v Americe chodila do misijní školy, tak se v našem sboru věnovala vedení Nedělní školy. Já byla tenkrát studentka, a tak jsem jí pomáhala. Ona se v Americe naučila hrát na klavír, tak s dětmi nacvičovala písně. Já jsem tenkrát už chodila do sdružení mládeže, měli jsme to už v budově na Netušilově ulici, měli jsme schůzky, připravovali besídky s recitací a písněmi a scházelo se nás dost. Byla to pěkná doba, i když jsem v té době měla hodně práce, končila jsem studium na gymnasiu a dávala jsem kondice...

Farář Bohuslav Otřísal

Farní sbor ČCE, Netušilova 26, 614 00 Brno-Husovice
web: husovice.evangnet.cz; e-mail: ccehusovice@volny.cz
tel.: 545 212 420, číslo účtu: 1341673339/0800